

JAMES S. A. COREY

ABADDON GEÇİDİ

ENGİNLİK SERİSİ

3. KİTAP

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

Bize bu işin nasıl yapıldığını gösteren Walter Jon Williams'a
ve onu çok fazla yüzümüze gözümüze bulaştırmadığımızdan
emin olan Carrie Vaughn'a.

Açılış: Manéo

Manéo Jung-Espinoza –Ceres İstasyonu’ndaki arkadaşları arasında Néo– *Y Que* adımı verdiği küçük geminin kokpitinde iki büküm oturuyordu. Neredeyse üç ayın ardından tarih yazmasına belki elli saat kalmıştı. Yiyeceği iki gün önce bitmişti. Kalan yegâne içme suyu daha şimdiden sayısız kez bünyesinden geçen yarım litre geri dönüştürülmüş sidikti. Kapatabileceği her şeyi kapatmıştı. Reaktör devre dışıydı. Pasif monitörleri hâlâ açıktı ama aktif sensörleri değildi. Kokpitteki tek ışık, görüntü terminallerinin yansımından geliyordu. Uçup gitmemesi için köşelerini emniyet kemerlerine sıkıştırarak sarındığı battaniye bile elektrik almıyordu. Telsiz ve dar ışın vericilerinin ikisini de kapatmakla kalmamış, geminin ismini gövdesine bile yazmadan önce aktarıcıyı çıkarıp atmıştı. Sırf tesadüfi bir sinyalle geldiğini filolara haber vermek için bu kadar uzağa uçmuş değildi.

Elli saat –hatta daha bile kısa bir süre– boyunca yapması gereken tek şey görülmemektir. Ve tabii hiçbir şeye çarpmamak. Ama işin o kısmı zaten Tanrı’ya kalmıştı.

Néo’yu sapancılar¹ cemiyetine tanıtan kişi kuzeni Evita olmuştu. Bu, üç yıl evvel, Néo’nun on beşinci doğum gününden hemen önceydi. Néo o sırada ailesinin deliğinde takılıyordu. Annesi su arıtma tesisindeki işinin başında, babası denetlediği şebeke bakım-onarım grubuyla toplantıdaydı. Bir ay içinde dördüncü kez okulu kıran Néo ise evde kalmıştı. Sistem birinin kapıda beklediğini duyurunca Néo kaytardığı için okul güvenliğinin ensesine bindiğini sanmıştı. Fakat karşısında Evita’yı bulmuştu.

Evita ondan iki yaş büyüktü ve annesinin ablasının çocuğuydu. Kız gerçek bir Kuşaklı’ydı. Aslında aynı uzun-ince vücut yapısına

1 “Sapan” sözcüğü burada hareketli bir gök cisminin yerçekimini kullanarak bir uzay aracına ivme katması anlamında kullanılıyor. –çn

sahiptiler ama Evita *oradandı*. Néo kuzenini ilk gördüğünden beri ona vurgundu. Üzerinde giysileri olmadan nasıl görüneceği, onu öpmenin nasıl bir şey olacağı hakkında hayaller kurmuştu. Kız şimdi karşısında duruyordu ve Néo evde yalnızdı. Daha kapıyı bile açmadan kalbi normalden üç kat hızlı çarpıyordu.

“Esá, unokabátya,” dedi kız, gülümseyip ellerini silkerek.

“Hoy,” diyen oğlan sakın ve soğukkanlı davranmaya çalıştı. O da tıpkı kuzeni gibi adına Ceres İstasyonu denen kocaman uzay şehrinde büyümüşü ama babası bir Dünyalı olduğunu belli eden alçak, bodur bir iskelete sahipti. Kuşak’ın kozmopolit argosunu kullanmak kuzeni kadar Néo’nun da hakkıydı ama o argo genç kızın ağzına yakışıyordu. Aynı lafı Néo ettiğinde sanki başka birinin ceketini giyiyormuş gibi geliyordu.

“Limanın orada bazı coyolar toplanıyor. Silvestari Campos geri döndü,” dedi kız. Kalçası dik, ağzı bir yastık kadar yumuşak, dudakları ışıltı ışıltı. “Mit?”

“Que no?” diye karşılık verdi oğlan. “Yapacak daha iyi bir işim yok zaten.”

Néo sonradan kuzeninin sırf Mila Sana –Néo’dan biraz daha genç yaştaki at suratlı bir Marslı kız– ona abayı yaktığı ve hepsi de çirkin içli kızı onun peşinden koşarken seyretmeyi komik bulduğu için kendisini çağırdığını anlayacaktı. Fakat zaten o noktada bunu umursamıyor olacaktı. Artık Silvestari Campos’la tanışmış ve sapanlanmayı duymuştu.

Olay şöyle gelişti: Bazı coyolar bir tekne toparlamışlardı. Gemi belki bir hurdadan bozmaydı. Belki yeni imalattı. Büyük ihtimalle en azından bir kısmı çalıntıydı. İş halletmek için bir üfleç iticisinden, bir pilot koltuğundan ve yeterince hava ile sudan fazlasına ihtiyaç yoktu. Gerisi tamamıyla uçuş yolunu belirlemeye kalıyordu. Bir Epstein olmadan üfleç iticisi yakıt topaklarını o kadar çabuk yakardı ki hiç kimse hiçbir yere gidemezdi –en azından yardım almaksızın. İşin püf noktası uçuş yolunu öyle bir ayarlamaktı ki yakış –ve en iyiler sadece tek bir yakış kullanırdı– gemiyi bir yerçekimi yardımına¹ soksun, bir gezegenden ya da uydudan sürat alsın ve itişin imkân tanıdığı kadar uzaklara yollasın. Sonra geriye bir tek ölmeden geri gelmenin bir yolunu bulmak kalıyordu. Tüm bu sürecin takibi, kırması Loca Greiga’nın veya Altın Dal’ın elindekiler kadar

1 Bir gök cisminin yerçekimi alanından faydalanarak bir uzay aracının yörüngesinin hızını ve şeklini değiştirme işlemi. –çn

zor bir çifte şifreli kara ağ tarafından yapılıyordu. Hatta belki ağı onlar yönetiyordu. Yaptıkları iş alabildiğine yasadışıydı ve birilerinin bahis oynadığı belliydi. Aynı zamanda tehlikeliydi ama zaten başka türlü olamazdı. Tabii geri geldiğinde herkes ismini duymuş olacaktı. Ambar partisinde keyif çatabilecek, her ne istersen içebilecek, kiminle istersen konuşabilecek, elini geri itilmeden Evita Jung'ın sağ memesine atabilecektin.

Ve o güne kadar hiçbir şeyi fazla önemsemeyen Néo birdenbire hırslanmıştı.

“İnsanların unutmamaları gereken şey Halka'nın sihirli olmadığı,” dedi Marşlı kadın. Néo son aylarda Halka hakkındaki haber bültenlerini seyrederek epey zaman geçirmişti ve şimdiye kadar en çok bu kadından hoşlanmıştı. Yüzü hoş, aksanı güzeldi. Bir Dünyalı kadar tıknaz olmamasına rağmen Kuşak'a da ait değildi. Yani kendisi gibiydi. “Henüz onu anlamıyoruz ve daha onlarca yıl anlamayabiliriz. Fakat son iki yılda, tekerleğin icadından beri madde teknolojileri hakkında en ilginç ve heyecan verici buluşlardan bazılarını gerçekleştirdik. Önümüzdeki on veya on beş yıl içinde protomolekülü izleyerek öğrendiğimiz şeylerin uygulamalarına tanıklık etmeye başlayacağız ve bu—”

“Zehirli. Bir. Ağacın. Meyvesi,” dedi kadının yanındaki yaşlı, köselemsi coyo. “Bunun toplu katliamdan inşa edildiğini asla unutmamalıyız. Protogen ile Mao-Kwik'teki suçlular ve canavarlar bu silahı masum bir nüfusun üstüne saldırdılar. Tüm bunlar o katliamla başladı ve bundan kâr elde etmek hepimizi suç ortağı yapar.”

Kamera tartışmanın moderatörüne geçti. Gülümseyen adam köselemsi konuşuna bakarak başını iki yana salladı.

“Haham Kimble,” dedi moderatör, “yabancı kökeni su götürmeyen bir oluşumla temas kurduk. Bu oluşum Eros İstasyonu'nu ele geçirdi, bir seneden biraz daha uzun süre Venüs'ün amansız düdüklü tenceresinde kendini hazırladı, sonra da Uranüs'ün yörüngesinin hemen dışına devasa bir yapı kompleksi fırlatıp bin kilometre genişliğinde bir halka inşa etti. Ahlak gereği bu hususları göz ardı etmemiz gerektiğini savunuyor olamazsınız.”

“Himmler'in Dachau'daki hipotermi deneyleri—” diye başlayan köselemsi coyo, bir parmağını havada ileri geri salladı. Fakat şimdi söz kesme sırası güzel Marşlı'daydı.

“Lütfen artık 1940'ları geçebilir miyiz?” diyen kadın, *dostane*

davranıyorum ama kapa o lanet çeneni, dercesine gülümsüyordu. “Burada uzay Nazilerinden bahsetmiyoruz. Bu, insanlık tarihindeki gelmiş geçmiş en önemli olay. Protogen’in oynadığı rol korkunçtu ve o role bağlı olarak fazlasıyla cezalandırıldılar. Ama artık yapmamız gereken—”

“Ben *uzay* Nazilerinden falan bahsetmiyorum!” diye bağırды ihtiyar coyo. “Naziler *uzaylı* değiller. Onlar aramızdalar. Onlar kendi tabiatımızın en kötü canavarları. Fakat bu keşiflerden fayda sağlayarak onların yöntemlerini meşrulaştırmış oluyoruz.”

Güzel kadın gözlerini yuvarladı ve yardım istemesine programın moderatörüne baktı. Moderatörün omuz silkmekle yetinmesi ihtiyarı daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramadı.

“Halka günaha davettir!” diye bağırды yaşlı coyo. Ağzının kenarlarında video editörünün görünür bırakmayı seçtiği beyaz renkli tükürük zerreleri vardı.

“Protomolekülün ne olduğunu bilmiyoruz,” dedi güzel olan. “Tarih öncesi Dünya’daki tek hücreli organizmalar üzerinde çalışmak için tasarlanmasına ve çok daha karmaşık yapıdaki canlıları bünyesine aldıktan sonra yolunun Venüs’e düşmesine bağlı olarak muhtemelen tüm işlevini yitirmiştir. Fakat davetin ve günahın bu işle hiçbir ilgisinin olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.”

“Onların hepsi birer kurban. Sizin şu ‘karmaşık yapıdaki canlılarınız’ var ya? Onlar masumların iğfal edilmiş bedenleri!”

Néo yayının sesini kısıtı ve bir süre konukların birbirlerine el kol hareketleri yapmalarını seyretmekle yetindi.

Jüpiter’in, Europa’nın ve Satürn’ün doğru konumlarda buluncakları zamanı hesaplayarak *Y Que*’nin uçuş yolunu planlaması aylar sürmüştü. Zaman aralığı o kadar dardı ki yaptığı iş yarım kilometre öteden bir dart atarak onunla bir meyve sineğini kanadından vurmaya benziyordu. İşin en zor kısmı Europa olmuştı. Jüpiter’in uydusuna yakın geçmiş, sonra gaz devine öyle yaklaşmıştı ki adeta ona sürtünmüştü. Ardından yine uzun bir yolculukla Satürn’ün yanından geçerek onun yörünge hızından daha da güç almış ve karanlığın iyice derinlerine yollanmıştı. Daha fazla hızlanacağı yoktu ama zaten elden geçirilmiş ufacık bir madenci teknesinden beklenmeyecek bir süratle gidiyordu. Bir sivrisineğin kış deliğinden daha ufak bir hedefi vurmak için milyonlarca kilometrelik boşluğu katediyordu.

Néo aktarıcısı olmayan ve balistik uçan küçük bir gemi ansızın

ortaya çıkıp da saatte yüz elli bin kilometreyle Halka'nın içinden geçtiğinde çevreye park etmiş tüm bilimsel ve askeri gemilerdekilerin suratlarında belirecek ifadeyi hayal edebiliyordu. Amacına ulaştıktan sonra elini çabuk tutması gerekecekti. Tüm süratini kesecek kadar yakıtı yoktu ama ona bir kurtarma gemisi göndermelerine yetecek kadar yavaşlayabilirdi.

Biraz hapis yatacağı kesindi. Yargıçlar huysuzluk ederlerse belki iki yıl. Ama buna değerdı. Sadece tüm dostlarının sürekli ve artan bir koro hâlinde *ha siktir sahiden dediğini yapacak* yorumlarıyla onu takip ettikleri kara ağdaki mesajlar için bile buna değerdı. Néo adını tarih kitaplarına yazdıracaktı. Yüz yıl sonra bile insanlar gelmiş geçmiş en yürekli sapancıyı konuşuyor olacaklardı. Néo *Y Que*'yi inşa etmeye aylar, bu yolculuğu yapmaya daha da uzun bir zaman harcamıştı. Üstüne bir de hapis yatacaktı. Yine de tüm bunlara değerdı. Adını sonsuza dek yaşatacaktı.

Yirmi saat.

En büyük tehlike Halka'yı çevreleyen filoydu. Dünya ile Mars aylar önce birbirinin donanmasını haşat etmişti ama geriye kalanların çoğu Halka'nın çevresindeydi. Gemilerin bir kısmı hâlâ iç gezegenlerdeydi ama onlar Néo'nun umurunda değildi. Sistemdeki her bilim gemisi Halka'dan bir-iki bin kilometre uzaklıkta incelerken, dinlerken ve boşlukta yavaşça süzülürken birbirini gözetleyen belki yirmi veya otuz büyük askeri gemi mevcuttu. Tüm bu donanma gücünün amacı hiç kimsenin Halka'ya dokunmadığından emin olmaktı. Hepsinin de ödü patlıyordu. Uzayın aynı ufak köşesine tıklmış tüm o metale ve seramiğe rağmen, Halka'nın nispeten minicik denebilecek bin kilometre genişliğindeki iç yüzeyine rağmen Néo'nun bir şeye çarpma ihtimali azdı. Uzayda bir şeylerden çok daha fazla hiçbir şey mevcuttu. Zaten filodaki gemilerden birine denk gelse bile bunu dert edecek kadar orada takılmayacaktı. Bu yüzden kendini Bakire Meryem'in insafına bıraktı ve yüksek hızlı kamerayı kurmaya başladı. Olay nihayet gerçekleştiğinde her şey öyle hızlı yaşanacaktı ki verileri analiz edene kadar amacına ulaşp ulaşmadığını dahi bilemeyecekti. Ayrıca Néo yaptığıının kayıtlara geçtiğinden emin olma-ya kararlıydı. Vericilerini tekrar çalıştırdı.

"Hoy," dedi kameraya. "Ben Néo. Néo solo. Bağımsız Kuşak yarışçısı *Y Que*'nin kaptanı ve mürettebatı. Ben mielista. Tanrı insanı yarattığından beri olan en büyük sıyrılmaya altı saat kaldı. Es pa mi

mama, canım Sophia Brun ve Kurtarıcımız İsa adına. Aman dikkatli bakın. Gözünüzü kırparsanız kaçırırsınız, que sa?”

Néo kaydettiği videoyu seyretti. Berbat görünüyordu. Muhtemelen hâlâ vakti vardı; hırpani sakalını tıraş edebilir ve en azından saçlarını tarayabilirdi. Bu kadar tavuk omuzlu gözükmemek için keşke günlük egzersizlerini ihmal etmeseydi. Ama artık çok geçti. Yine de kamera açısıyla oynayabilirdi. Ne de olsa balistik uçuyordu. Dert edecek bir itiş yerçekimi falan yoktu.

Kibri tatmin olana dek başka iki aç denedi, sonra da dış kameraları açtı. Tanıtımı on saniyeden biraz daha uzundu. Hedefine yirmi saniye kala yayına başlayacak, ardından dış kameralara geçecekti. Kameralar saniyede bin kareden fazla çekim yapmasına rağmen yine de fotoğraflar arasında Halka'yı yakalayamayabilirdi. Şansının yaver gitmesini ummaktan başka çaresi yoktu. Daha iyi bir kamera var olsaydı bile gidip onu alamazdı ya.

Suyunun geri kalanını içti ve yanına biraz daha yiyecek almış olmayı diledi. Bir tüp protein lapası sahiden çok iyi gelirdi. Ama yakında o da olurdu. Nasılsa doğru düzgün bir tualete, içecek suya ve mahkûm istihkakına sahip bir Dünya yahut Mars nezarethanesine düşecekti.

O sırada uykudaki iletişim sistemi devreye girdi ve bir dar ışın hakkında cızırdadı. Néo bağlantıyı açtı. Mesajdaki şifre onun kara ağıdan geldiğini gösteriyordu ve Néo'ya burada ulaşabildiğine göre yeteri kadar uzun bir zaman önce yollanmıştı. Demek ki onun haricinde gösteriş yapan biri daha vardı.

Evita hâlâ güzeldi, fakat Néo *Y Que*'yi inşa edecek parayı ve hurdayı toplamaya başladığı günlere kıyasla artık bir kadındı. Beş yıl sonra alelade biri olup çıkardı. Yine de Néo ona olan düşkünlüğünü korurdu.

“Esá, unokabátya,” dedi Evita. “Dünyanın gözü üzerinde. Toda auge. Benimki de.”

Kız gülümsedi ve Néo sadece bir saniyeliğine kuzeninin tişörtünü kaldırabileceğini düşündü. Bol şans dilemek için. Dar ışın keşildi.

İki saat.

“Tekrar ediyorum, Mars firkateyni *Lucien*'den Halka'ya yaklaşan kimliği belirsiz gemiye. Derhal cevap verin yoksa ateş açacağız.”

Üç dakika. Onu vaktinden önce görmüşlerdi. Halka halen üç

dakikalık mesafedeydi ve bir dakikadan daha az zaman kalana dek onu görmemeleri gerekirdi.

Néo boğazını temizledi.

“Gerek yok, que sa? Gerek yok. Burası Ceres İstasyonu çıkışlı *Y Que* yarışçısı.”

“Aktarıcın açık değil *Y Que*.”

“Bozuldu, anlarsın ya? Onun için yardıma ihtiyacım olacak.”

“Telsizin pekâlâ çalışıyor ama bir imdat çağrısı duymuyorum.”

“Tehlike yok,” dedi Néo, fazladan her saniye için heceleri uzatarak. Konuşmaya devam etmelerini sağlayabilirdi. “Balistik uçuyorum. Reaktörü çalıştırabilirim ama bir-iki dakikamı alır. Belki siz de bir el atarsınız, eh?”

“Yasak bölgesdesin *Y Que*,” dedi Marslı. Néo yüzündeki sırtışın genişlediğini hissetti.

“Zarar yok,” dedi oğlan. “Zarar yok. Teslim oluyorum. Sadece biraz yavaşlamam lazım. Birkaç saniye sonra çalıştırırım. Tutun çişinizi.”

“Uçuş yolunu Halka’dan ayırmak için on saniyen var, yoksa ateş açacağız.”

Korkusu Néo’ya zafer gibi geldi. Kafasına koyduğunu yapıyordu. Dosdoğru Halka’ya gidiyordu ve bu durum onların ödünü patlatıyordu. Bir dakika. Reaktörü ısıtmaya başladı. Bu noktada yalan bile söylemiyordu. Tüm sensör takımı açılış sekansına başladı.

“Ateş açmayın,” dedi Néo, eliyle gizlice hareket çekerek. “Lütfen, bayım, lütfen beni vurmayın. Yapabildiğim kadar çabuk yavaşlıyorum.”

“Beş saniyen var *Y Que*.”

Otuz saniyesi vardı. Gemi sistemleri tamamıyla açılır açılmaz dost-düşman tanımlama ekranları devreye girdi. *Lucien*’e epey yakın geçecekti. Belki yedi yüz kilometre. Néo’yu gördüklerine şaşmamak lazımdı. *Y Que*’nin bu mesafeden tehdit panolarını yılbaşı ağacı gibi ışığa boğması iştin bile değildi. Néo’nun şansı yaver gitmemişti.

“İsterseniz ateş edebilirsiniz ama yapabildiğim kadar hızlı duruyorum,” dedi oğlan.

Durum alarmı ses verdi. Ekranda iki yeni nokta belirdi. *Hijo de puta* sahiden torpil fırlatmıştı.

On beş saniye. Néo başaracaktı. Yayını ve dış kameraları başlattı. Halka orada bir yerdeydi ama bin kilometrelik genişliği hâlâ çıplak

gözle seçilemeyecek kadar küçük ve karanlıktı. Néo'nun karşısında yalnızca uçsuz bucaksız bir yıldız serpintisi vardı.

“Ateş etmeyin!” diye bağırdı Mars firkateynine. “Ateş etmeyin!”

Üç saniye. Torpiller arayı hızla kapatıyordu.

Bir saniye.

Yıldızlar aynı anda sönüverdi.

Néo monitörü dürttü. Hiçbir şey olmadı. Dost-düşman ekranı hiçbir şey göstermiyordu. Ortada ne firkateyn vardı, ne de torpiller.

“İşte bu çok garip,” dedi oğlan kendi kendine.

Monitörde mavi bir parıltı belirdi ve Néo ekrana birkaç santim yaklaşırsa her şey anlam kazanacakmış gibi kendini oraya doğru çekti.

Yüksek g alarmini tetikleyen sensörlerin çalışması bir saniyenin beş yüzde biri kadar sürdü. Bütünleşik alarm tepki verene ve hem kırmızı LED ışığına hem de acil durum sirenine elektrik aktarana kadar bir saniyenin üç yüzde biri daha geçti. Doksan dokuz g'lik bir yavaşlama ikazıyla devreye giren küçük konsol göstergesinin ışık yayıcı diyotlarının kızışmasıysa ömre bedel bir yarım saniye sürdü. Fakat o zamana kadar Néo çoktan kokpitteki kırmızı bir leke olup çıkmış, geminin yavaşlaması onu elektrik akımının bir sinir demetinden diğerine geçmesinden daha kısa sürede karşıdaki ekranlara doğru fırlatıp duvara yapıştırmıştı. Durmakla kalmayan, aynı zamanda zorla durdurulan gemi beş uzun saniye boyunca gıcırdayıp sarsıldı.

O kesintisiz karanlıkta yüksek hızlı dış kamera yayınıni sürdürerek saniyede bin kare hiçlik çekti.

Sonra da başka bir şeyi.